FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

fremsat den 23. maj 1996 *

Indledning

1. Denne sag rejser det spørgsmål, om fællesskabsinstitutionerne er forpligtet til nærmere at redegøre for grundlaget for de karakterer, der gives ansøgere i forbindelse med udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse af tjenestemænd. Der er tale om en appelsag indbragt af Europa-Parlamentet til prøvelse af en dom fra Retten i Første Instans, hvorved der blev truffet bestemmelse om annullation af en udvælgelseskomités afgørelse om at udelukke Angelo Innamorati fra de senere stadier af en sådan udvælgelsesprøve. Sagen drejer sig om fællesskabsinstitutionernes forpligtelse til at begrunde deres afgørelser, om, hvor langt Fællesskabets retsinstanser vil kunne gå med hensyn til prøvelse af udvælgelseskomitéers vurdering af ansøgernes kvalifikationer indbyrdes i forbindelse med udvælgelsesprøver, og om en angivelig forskel med hensyn til forpligtelsen til åbenhed for så vidt angår henholdsvis de generelle kriterier, der offentliggøres i meddelelsen om en udvælgelsesprøve, og de mere konkrete kriterier, på grundlag af hvilke de forskellige prøver i forbindelse med den pågældende udvælgelsesprøve bedømmes.

Faktiske omstændigheder og de relevante retsforskrifter

2. Innamorati (herefter »indstævnte«), der var hjælpeansat (kategori A, gruppe II, klasse 2) i Kommissionen, deltog i en almindelig udvælgelsesprøve (EP/59/A), der blev afholdt med henblik på oprettelse af en reserveliste af italienskprogede fuldmægtige i Generalsekretariatet i Europa-Parlamentet (herefter »appellanten«). I henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle ansøgerne deltage i seks skriftlige prøver, som alle skulle bestås [1]. Ved den tredje prøve, dvs. prøve 1.c), skulle ansøgerne i løbet af højst 45 minutter udfærdige et resumé på en tiendedel (tolerancemargen højst 10%) af indholdet af et dokument på 2-3 sider. Formålet med prøven var angiveligt at skabe grundlag for at vurdere ansøgernes evne til at analysere og resumere samt evne til objektivitet og præcision. Der skulle for prøven kunne gives fra 0-20 point, og ansøgere, der opnåede en karakter på mindre end 10, ville blive udelukket.

3. Den 20. april 1994 meddelte formanden for udvælgelseskomitéen indstævnte, at denne for prøve 1.c) var blevet givet en lavere karakter end mindstekravet, hvorfor udvælgelseskomitéen ikke kunne bedømme indstævntes besvarelser af de øvrige skriftlige prøver. Der fulgte en brevveksling mellem på den ene side indstævnte og hans advokat og på den anden side formanden for udvælgelseskomitéen og chefen for Europa-Parlamentets Afdeling for Udvælgelsesprøver angående spørgsmålet om en fornyet bedømmelse af indstævntes besvarelse af

* Originalsprog: engelsk.

1 — Afsnit III. B.1. i meddelelsen om udvælgelsesprøven, EFT 1992 C 275 A, s. 8.

prøven og spørgsmålet om, hvorvidt han skulle have meddelelse om begrundelsen for den karakter, han var blevet givet for prøven [2]. Hvad nærmere angår spørgsmålet om begrundelse anmodede indstævnte formanden for udvælgelseskomitéen om at give ham oplysning om de kriterier, komitéen havde fastsat med henblik på afgørelsen om, hvorvidt ansøgere opfyldte betingelserne i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven, og med henblik på bedømmelsen af deres opgavebesvarelser, herunder de instruktioner, der var blevet givet til bedømmerne for så vidt angår spørgsmålet om overholdelse af de særlige betingelser i forbindelse med prøve 1.c) [3].

4. Formanden for udvælgelseskomitéen bekræftede komitéens afgørelse [4]. Han anførte, at indstævntes karakter for prøve 1.c) på grundlag de anvendte parametre og i henhold til de strenge kriterier, som komitéen havde fastlagt inden opgaverettelsen — under hensyntagen til en række forhold, der var opregnet i meddelelsen om udvælgelsesprøven — var lavere end mindstekravet for adgang til det efterfølgende stadium af udvælgelsesprøven. Indstævnte havde opnået 8,33 point, mens mindstekravet var 10 point.

5. Indstævntes advokat meddelte som svar herpå, at den pågældende skrivelse fra udvælgelseskomitéens formand ikke angav nogen begrundelse for udvælgelseskomitéens afgørelse [5], og at der ville blive anlagt sag ved Retten i Første Instans, såfremt der ikke blev givet meddelelse om begrundelsen. Chefen for Afdelingen for Udvælgelsesprøver meddelte, at de pågældende oplysninger ville blive givet, efter at komitéens rapport var underskrevet, i overensstemmelse med den forpligtelse til at begrunde afgørelser, som fremgår af Domstolens praksis, og under iagttagelse af den fortrolige karakter af komitéens arbejde [6]. Efter at rapporten var underskrevet, oplyste chefen for Afdelingen for Udvælgelsesprøver, at bedømmelsen af besvarelserne af prøverne 1.c) 1) (objektiv prøve) og 1.c) 2) (prøve inden for kultur) var blevet foretaget ved hjælp af en optisk læser under udvælgelseskomitéens tilsyn [7]. Alle de øvrige opgavebesvarelser var blevet forelagt de syv medlemmer af udvælgelseskomitéen og bedømt af mindst tre af disse. Udvælgelseskomitéen havde imødekommet indstævntes anmodning om en genbehandling af dennes opgavebesvarelser og havde sikret sig, at den givne karakter ikke var behæftet med nogen fejl. Komitéen bekræftede derfor sin oprindelige afgørelse. De af komitémedlemmerne fastlagte kriterier for opgaverettelsen var i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven blevet fastsat forud og var blevet overholdt [8].

6. Den 15. september 1994 anlagde indstævnte sag ved Retten i Første Instans med påstand om annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse om at give ham en karakter for resuméprøven, der var lavere end mindstekravet, og om ikke at give ham adgang til udvælgelsesprøvens øvrige prøver (herefter

2 — Brevvekslingen angik endvidere det af indstævnte anførte om, at udvælgelseskomitéen ikke havde udelukket ansøgere, der ikke havde overholdt kravet med hensyn til besvarelsens maksimale længde i forbindelse med prøve 1.c), ligesom der blev rejst spørgsmål om de foranstaltninger, der var blevet truffet med henblik på at sikre ansøgernes anonymitet. Disse aspekter i sagen er ikke relevante under denne appel.

3 — Skrivelse af 13.6.1994 fra indstævntes advokat til formanden for udvælgelseskomitéen.

4 — Skrivelse af 14.6.1994.

5 — Skrivelse af 4.7.1994.

6 — Skrivelse af 4.7.1994 som svar på indstævntes advokats skrivelse af 13.6.1994.

7 — Den pågældende skrivelse må antages at indeholde en skrivefejl, idet der herved henvises til prøverne 1.a) 1) og 1.a) 2), der var »multiple choice«-prøver i form af en objektiv prøve og en prøve inden for kultur; hvad derimod angår prøve 1.c) bestod denne kun af ét afsnit og var af en sådan karakter, at bedømmelsen ikke kunne ske maskinelt.

8 — Skrivelse af 19.7.1994.

»afgørelsen«). Retten i Første Instans annullerede afgørelsen på det grundlag, at der ikke var blevet givet nogen begrundelse, nærmere bestemt ved dom af 30. maj 1995 (herefter »den appellerede dom«) [9].

7. Retten i Første Instans bemærkede, at forpligtelsen til at begrunde afgørelser, der er bebyrdende for en tjenestemand eller øvrig ansat i Fællesskabet, har til formål at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, om afgørelsen er korrekt, og til at muliggøre en retlig kontrol. Ved udvælgelsesprøver med mange ansøgere kunne der ikke antages at bestå et krav om individuelle oplysninger til ansøgere, medmindre disse udtrykkeligt anmoder herom [10]. Indstævnte havde udtrykkeligt anmodet om sådanne oplysninger og om at få meddelelse om komitéens bedømmelseskriterier, nemlig som led i den ovenfor refererede brevveksling, og appellanten måtte være forpligtet til at imødekomme denne anmodning. Appellanten havde imidlertid undladt at meddele de pågældende oplysninger samt oplysninger om de bedømmelseskriterier, der angiveligt var blevet anvendt, og måtte derfor have undladt at opfylde sin forpligtelse til at begrunde afgørelsen [11].

8. Retten i Første Instans antog, at de oplysninger, som appellanten havde fremlagt efter indbringelsen af annullationssøgsmålet, ikke kunne afhjælpe denne undladelse, idet sådanne oplysninger på dette tidspunkt ikke længere kunne opfylde deres funktion. I øvrigt kunne oplysningerne ikke udgøre en tilstrækkelig begrundelse. Når indstævntes for lave karakter blev tilskrevet »resuméets ringe kvalitet«, var dette ikke nogen, heller ikke summarisk, forklaring på, hvorfor udvælgelseskomitéen nåede frem til denne konklusion, eller på forholdet mellem de af udvælgelseskomitéen fastlagte bedømmelseskriterier, som ikke blev oplyst, og den faktisk givne karakter. Appellantens ikke nærmere underbyggede omtale under den mundtlige forhandling af disse bedømmelseskriterier var for upræcis til at afhjælpe denne undladelse [12].

9. Appellanten har iværksat appel i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne med påstand om ophævelse af den appellerede dom og om frifindelse for indstævntes påstande i første instans samt om, at der træffes afgørelse om sagens omkostninger ved første instans i overensstemmelse med de relevante bestemmelser, mens appellanten hvad angår appelsagens omkostninger har anført, at Domstolen bør træffe afgørelse herom efter et skøn [13]. Appellanten fremsatte ved særskilt processkrift begæring om en udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom [14]. Domstolens præsident traf ved kendelse bestemmelse om, at denne begæring ikke kunne tages til følge, og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne [15].

9 — Sag T-289/94, Innamorati mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 393. Indstævnte gjorde endvidere gældende, at udvælgelseskomitéen havde tilsidesat ligebehandlingsprincippet og handlet i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven ved ikke at udelukke ansøgere, der havde undladt at opfylde kravet med hensyn til det højst tilladte antal ord i forbindelse med resuméprøven, hvilket Retten i Første Instans forkastede på grund af manglende bevis herfor (præmis 22), idet indstævnte derudover gjorde gældende, at komitéen havde anlagt en fejlbedømmelse, at den ikke havde været upartisk, og at den havde handlet i strid med de principper, der var gældende for dens arbejde, hvilket indstævnte dog frafaldt under den mundtlige forhandling i lyset af de oplysninger, som appellanten havde fremlagt for Retten i Første Instans på dennes anmodning (præmis 18).

10 — Præmis 26 og 27 i den appellerede dom.

11 — Præmis 28, 29 og 30 i den appellerede dom.

12 — Præmis 31 og 32 i den appellerede dom.

13 — Appelskriftet blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 24.7.1995.

14 — Begæring om foreløbige forholdsregler af 24.7.1995.

15 — Kendelse af 15.9.1995, sag C-254/95 P-R, Parlamentet mod Innamorati, Sml. I, s. 2707.

10. Indstævnte har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler.

Parternes anbringender og argumenter

11. Før undersøgelsen af de af parterne for Domstolen fremsatte anbringender og argumenter vil det være hensigtsmæssigt at citere to bestemmelser i tjenestemandsvedtægten. Vedtægtens artikel 25 foreskriver bl.a., at »enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«. Artikel 6 i bilag III (»udvælgelsesprocedure«) til tjenestemandsvedtægten indeholder bestemmelse om, at »udvælgelseskomitéens arbejde er fortroligt«.

12. Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans i tre henseender har anlagt en forkert retlig vurdering, nemlig i) hvad angår omfanget af begrundelsespligten i forbindelse med udvælgelseskomitéers afgørelser under udvælgelsesprøver, ii) hvad angår den vægt, der må tillægges en begrundelse for en afgørelse, der gives under retsforhandlingerne i et annullationssøgsmål, og iii) hvad angår spørgsmålet om annullation af en afgørelse som følge af manglende begrundelse, når afgørelsen under alle omstændigheder uden videre vil blive afløst af en afgørelse, der i det væsentlige har de samme retsvirkninger. Da det af indstævnte i øvrigt anførte enten blev forkastet af Retten i Første Instans, eller blev frafaldet, har indstævnte ingen retlig interesse i en annullation af afgørelsen. Indstævnte har heroverfor gjort gældende, at ingen af appellantens anbringender kan tages betragtning, idet de enten er nye, eller idet de er udtryk for en anfægtelse af den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af faktum, jf. EF-traktatens artikel 168 A og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen [16]. Indstævnte har endvidere fremsat en række modargumenter vedrørende realiteten. Jeg vil i rækkefølge redegøre for parternes anbringender og argumenter vedrørende de nævnte tre spørgsmål.

i) *Begrundelsespligtens omfang*

13. Appellanten gør gældende, at der i den appellerede dom ikke sondres mellem henholdsvis de *generelle bedømmelseskriterier*, der er fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøven (som f.eks. i denne sag evne til analyse, syntese, objektivitet og præcision), og som udvælgelseskomitéen nærmere kan udbygge, og *de konkrete bedømmelseskriterier* for prøver (som f.eks. kravet om, at et resumé skal indeholde en angivelse af en række »hovedidéer«), der er en integrerende del af bedømmelsen af opgavebesvarelserne, og som derfor er omfattet af princippet om den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde [17]. Det er kun de førstnævnte kriterier, der efter anmodning skal meddeles ansøgerne. Endvidere bygger den appellerede dom på retspraksis vedrørende angivelse af en begrundelse for ikke at give en ansøger

16 — Dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 47, 49, 66 og 79.

17 — Dom af 14.7.1995, sag T-291/94, Pimley-Smith mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 637, præmis 67.

adgang til en udvælgelsesprøve, selv om det efter retspraksis vedrørende det forhold, at en ansøger ikke har bestået prøver i forbindelse med en udvælgelsesprøve, gælder, at der kun foreligger en forpligtelse til at give ansøgeren meddelelse om de opnåede pointtal [18]. Enhver videregående forpligtelse ville gøre det muligt for ansøgere at opnå oplysninger, ikke alene om kriterierne for bedømmelsen af opgavebesvarelserne, men også om, hvorledes disse kriterier er blevet anvendt i deres tilfælde. Dette fremgår af, at appellantens generelle omtale under den mundtlige forhandling for Retten i Første Instans af en bedømmelse på grundlag af de af ansøgerne udfundne bestemte »hovedidéer« ikke blev anset for tilstrækkelig, og af, at Retten var af den opfattelse, at der burde gives oplysning om, hvilke »hovedidéer« der var tænkt på i den i forbindelse med resuméprøven anvendte tekst.

14. Indstævnte gør gældende, at dette anbringende af to grunde ikke kan tages i betragtning. For det første er spørgsmålet om den angivelige sondring mellem generelle og konkrete bedømmelseskriterier blevet rejst for første gang under appelsagen. For det andet henhører vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen af en afgørelse er tilstrækkelig, under vurderingen af faktum, om hvilket der må træffes afgørelse i lyset af omstændighederne i den konkrete sag, og som falder uden for Domstolens kompetence i appelsager.

18 — Dom af 27.6.1991, sag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, Sml. II, s. 407, præmis 130, af 15.7.1993, sag T-27/92, Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 873, præmis 52, og dommen i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 17, præmis 61.

15. Hvad angår realiteten gør indstævnte gældende, at en udvælgelseskomité i henhold til artikel 5 i bilag III til tjenestemandsvedtægten er forpligtet til for ansættelsesmyndigheden at forelægge en begrundet rapport med angivelse af de generelle kriterier, som komitéen har fulgt, og med oplysning om, hvorledes disse er blevet anvendt i forhold til ansøgerne. Kriterierne skal meddeles ansøgerne, og de skal gøre det muligt at foretage en retlig kontrol af komitéens afgørelser [19]. Retten i Første Instans har endvidere i dommen i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen [20] antaget, at ansøgere har ret til oplysninger vedrørende den af udvælgelseskomitéen fulgte procedure som f.eks. oplysninger om de objektive kriterier, der er blevet anvendt ved bedømmelsen af opgavebesvarelser (idet der må sondres mellem sådanne oplysninger og nærmere oplysninger vedrørende udvælgelseskomitéens konkrete bedømmelse af en opgavebesvarelse). Når det i nærværende sag er blevet afslået at give sådanne oplysninger, må dette skabe en formodning for, at udvælgelseskomitéens arbejde ikke er forløbet forskriftsmæssigt.

16. Appellanten gør gældende, at der ikke er spørgsmål om at anfægte den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af faktum. Det, der anfægtes, er derimod Rettens fortolkning af retspraksis vedrørende omfanget af forpligtelsen til at begrunde afgørelser. En række af de sager, som indstævnte har hen-

19 — Dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, af 13.12.1990, sag T-115/89, González Holguera mod Parlamentet, Sml. II, s. 831, præmis 39 og 40, af 15.6.1994, sag T-6/93, Pérez Jiménez mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 497, præmis 42, og af 17.3.1994, sag T-44/91, Smets mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 319. I duplikken har indstævnte endvidere henvist til dom af 14.12.1965, sag 21/65, Morina mod Parlamentet, Sml. 1965-1968, s. 159 (sammendrag), org. ref.: Rec. s. 1279, på. s. 1289, og af 13.7.1989, forenede sager 361/87 og 362/87, Caturla-Poch og de la Fuente Pascual mod Parlamentet, Sml. s. 2471, præmis 24.

20 — Jf. ovenfor, note 17.

vist til [21], savner relevans, da de angik spørgsmålet om adgang til udvælgelsesprøver (hvorved der normalt er tale om en undersøgelse af ansøgernes formelle kvalifikationer), og ikke udfaldet af prøver som led i udvælgelsesprøver. For så vidt der i en af de pågældende sager, Pérez Jiménez mod Kommissionen, ligeledes var spørgsmål om, at en ansøger ikke havde bestået nogle prøver, antog Retten i Første Instans, at de kriterier, som enhver ansøger skulle have adgang til at få oplysning om, var de i meddelelsen om udvælgelsesprøven offentliggjorte generelle bedømmelseskriterier [22]. Såfremt det af indstævnte anførte lægges til grund, ville der skulle gives oplysning om de af udvælgelseskomitéen fastlagte »hovedidéer« i forbindelse med en resuméprøve som den her omhandlede, hvilket ville være ensbetydende med en adgang til en retlig kontrol af de konkrete bedømmelseskriterier og dermed af udvælgelseskomitéens vurderende afgørelser på dette område. Årsagerne til, at ansøgere ikke består en udvælgelsesprøve, er ganske uden sammenhæng med udvælgelseskomitéens forpligtelse til at udfærdige en begrundet rapport til ansættelsesmyndigheden om udvælgelsesprøven. Det savner grundlag, at en utilstrækkelig begrundelse af en afgørelse skulle give anledning til en formodning om uregelmæssigheder, idet det i sådanne tilfælde altid påhviler den pågældende sagsøger at bevise, at de relevante regler er blevet tilsidesat. Retten i Første Instans fandt herved ikke noget bevis for, at der blev handlet i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven [23].

17. Indstævnte gør heroverfor gældende, at princippet om den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde ikke er til hinder for at give oplysning om en proceduremæssig beslutning vedrørende bedømmelsen af prøver [24]. Da udvælgelseskomitéen skal basere sine bedømmelser på objektive kriterier, må Fællesskabets retsinstanser have grundlag for at efterprøve, om komitéen har opfyldt dette krav, hvilket forudsætter, at der gives oplysning om bedømmelseskriterierne.

ii) *Oplysninger givet under retsforhandlingerne*

18. Appellanten gør gældende, at eventuelle mangler ved begrundelsen af en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité kan afhjælpes ved, at den pågældende ansøger under senere retsforhandlinger får nærmere oplysninger om de pointtal, der er opnået ved de relevante prøver [25], hvorfor Retten i Første Instans burde have taget hensyn til de oplysninger, som appellanten fremlagde i sine skriftlige indlæg og under den mundtlige forhandling.

19. Indstævnte gør gældende, at appellanten søger at anfægte vurderinger med hensyn til faktum, som Retten i Første Instans har anlagt for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt den givne begrundelse var tilstrækkelig, og at dette spørgsmål falder uden for Domstolens kompetence i en appelsag. Indstævnte erkender, at såfremt appellanten havde fremlagt de oplysninger, som Retten i Første Instans anmodede om, ville Retten formentlig have taget hensyn til disse ved sin vurdering af, om der var sket en tilsidesættelse af en væsentlig regel, som kunne begrunde en annullation af afgørelsen [26].

21 — Dommen i sagen Michel mod Parlamentet, dommen i sagen González Holguera mod Parlamentet og, delvis, dommen i sagen Pérez Jiménez mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19.

22 — Jf. ovenfor, note 19, præmis 42.

23 — Præmis 22 i den appellerede dom.

24 — Dom af 16.6.1987, sag 40/86, Kolivas mod Kommissionen, Sml. s. 2643, præmis 18 og 19.

25 — Dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 131 og 132.

26 — Dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18.

iii) *Umiddelbar ny afgørelse til afløsning af den anfægtede afgørelse*

20. Appellanten gør gældende, at selv om det antages, at afgørelsen ikke er blevet tilstrækkeligt begrundet, har en person ikke nogen retlig interesse i at opnå en annullation som følge af formelle mangler ved en afgørelse, hvis indhold i det væsentlige under alle omstændigheder utvivlsomt vil blive bekræftet. Dette er tilfældet med den i sagen omtvistede afgørelse.

21. Indstævnte gør gældende, at appellanten herved anfægter den af Retten i Første Instans anlagte vurdering med hensyn til følgerne af den manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse, hvilket har sammenhæng med Rettens vurdering af faktum, hvorfor det af appellanten anførte ikke kan tages i betragtning.

Drøftelse

Formaliteten

22. Jeg kan ikke tilslutte mig det af indstævnte om formaliteten anførte.

23. Hvad angår argumentet om, at appellantens første anbringende er nyt, kan det ikke antages, at det af appellanten anførte er udtryk for mere end en uddybning af, hvad appellanten oprindelig gjorde gældende for Retten i Første Instans. Appellantens anbringende i første instans var, at afgørelser fra udvælgelseskomitéer i forbindelse med bedømmelse af opgavebesvarelser ikke kan gøres til genstand for retlig kontrol, bortset fra i tilfælde, hvor der åbenbart er sket en tilsidesættelse af de regler, der er gældende for komitéens arbejde. Det fremgik forudsætningsvis af det anførte, at det direkte sigte med indstævntes krav om nærmere oplysninger om bedømmelseskriterierne i forbindelse med resuméprøven var en prøvelse af komitéens afgørelse og derfor burde forkastes. Dette er fortsat appellantens hovedsynspunkt, selv om dette nu understøttes med henvisning til sondringen i den i mellemtiden afsagte dom i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen, mellem henholdsvis afgørelser vedrørende adgang til udvælgelsesprøver og afgørelser vedrørende bedømmelser af prøver i forbindelse hermed [27]. Appellanten anfægter de af Retten i Første Instans foretagne henvisninger til en række sager, der angik den første form for afgørelse. Hverken dette eller appellantens henvisning til dommen i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen er udtryk for en væsentlig ændring af indholdet af det af appellanten anførte [28], ligesom der herved ikke er tale om en ændring af sagens genstand [29].

24. Jeg kan heller ikke tilslutte mig det af indstævnte anførte, hvorefter appellantens tre

27 — Jf. ovenfor, note 17, præmis 61. I sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, blev spørgsmålet om en sådan sondring rejst (præmis 129), men Retten tog ikke stilling hertil. Retten i Første Instans har måske peget på sondringen i dommen af 21.5.1992, sag T-55/91, Fascilla mod Parlamentet, Sml. II, s. 1757, præmis 32.

28 — Jf. artikel 48, stk. 2, i procesreglementet for Retten i Første Instans og dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., jf. ovenfor, note 16, præmis 57-60.

29 — Jf. artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

anbringender til støtte for appellen er udtryk for, at appellanten anfægter den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af faktum (selv om dette, under visse omstændigheder, kan være holdbart i forbindelse med det andet anbringende). Hvad angår det første anbringende er det åbenbart, at appellanten anfægter den af Retten i Første Instans anlagte retlige vurdering med hensyn til omfanget af den begrundelse, der skal meddeles til underbygning af en udvælgelseskomités afgørelser vedrørende prøver — karakterer, generelle bedømmelseskriterier, konkrete bedømmelseskriterier [30], nærmere forklaring om den i et konkret tilfælde givne karakter — og ikke Rettens antagelse om, at appellanten ikke havde handlet i overensstemmelse med en bestemt regel, som ifølge Retten var gældende. Såfremt Domstolen er enig med Retten i Første Instans for så vidt angår den retlige vurdering af spørgsmålet om omfanget af den begrundelse, der kræves, vil Domstolen selvsagt være bundet af Rettens vurdering af faktum, hvorefter den i sagen omtvistede afgørelse ikke var ledsaget af en sådan begrundelse.

25. Spørgsmålet, om appellantens andet anbringende til støtte for appellen kan tages i betragtning, beror på, om den af Retten i Første Instans afsagte dom stadfæstes for så vidt angår spørgsmålet om omfanget af den begrundelse af afgørelser i form af opgavebedømmelser, der retligt kan kræves, hvilket er genstanden for det første anbringende til støtte for appellen. Der er i det væsentlige følgende tre muligheder:

a) Såfremt det antages, at Retten i Første Instans anlagde en korrekt vurdering med hensyn til omfanget af den begrundelse, der kræves, vil anbringendet ikke tjene noget formål. Det anførte om, at Retten i Første Instans ved sin afgørelse ikke burde tage hensyn til sene oplysninger, ville være irrelevant, såfremt oplysningerne, således som Retten lagde til grund som faktum, under alle omstændigheder var utilstrækkelige. Et retligt anbringende til støtte for en appel, der afhænger af faktiske omstændigheder, som Retten i Første Instans udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, kan ikke tages i betragtning [31].

b) Såfremt det antages, at Retten i Første Instans anlagde en forkert retlig vurdering, og at den oprindelige begrundelse fra udvælgelseskomitéen, dvs. den begrundelse, der blev givet før sagens anlæg (i det væsentlige den givne karakter), var tilstrækkelig, er anbringendet overflødigt, således at det vil være ufornødent at tage stilling til det.

c) Vælges der en løsning midt imellem, og det vedrørende det første anbringende til støtte for appellen antages, at omfanget af den begrundelse, der kunne kræves fra appellanten, var mindre, end hvad Retten i Første Instans antog, men større, end hvad appellanten gør gældende (og som appellanten handlede i overensstemmelse med før sagens anlæg), vil spørgsmålet om, hvorvidt der skulle have været taget hensyn til en yderligere begrundelse givet efter sagens anlæg ved Retten i Første Instans blive centralt for spørgsmålet om,

30 — F.eks. spørgsmålet om de bestemte »hovedidéer«, som udvælgelseskomitéen udfandt i den tekst, der skulle udfærdiges et resumé af, og i overensstemmelse med hvilke opgavebesvarelserne blev bedømt.

31 — Jf. kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 13, og af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. I, s. 2041, præmis 7-10, dom af 22.9.1993, sag C-354/92 P, Eppe mod Kommissionen, Sml. I, s. 7027, præmis 8, og kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 19.

hvorvidt afgørelsen burde annulleres som følge af manglende begrundelse.

Da formalitetsspørgsmålet således beror på realitetsspørgsmål, bør man ikke på forhånd udelukke, at anbringendet kan tages i betragtning. Formalitetsspørgsmålet bør i stedet undersøges i sammenhæng med undersøgelsen af realiteten i appellen.

26. Jeg kan heller ikke se, hvorledes det tredje anbringende til støtte for appellen kan være udtryk for en anfægtelse af den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af faktum. Selv af den retspraksis, som indstævnte henviser til, fremgår det, at bedømmelsen af de retlige følger af vurderinger af faktum kan være genstand for efterprøvelse under appel [32]. Domstolen udtalte ganske vist i dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., at den ikke kunne tage retlige anbringender i betragtning, som anfægtede den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af spørgsmålet om en skade lidt af en række tjenestemænd [33]. Domstolen afviste imidlertid derved at tage hensyn til et anbringende, som anfægtede opgørelsen af den skade, som Retten i Første Instans antog, at de pågældende tjenestemænd havde et retligt krav på erstatning for. Det afviste anbringende angik alene spørgsmålet om beviset for skaden — Retten i Første Instans anså det for bevist, og lagde som faktisk omstændighed til grund, at der var lidt en skade andragende et bestemt beløb — og ikke det underliggende spørgsmål om, hvorvidt der bestod et retlig krav på erstatning [34].

27. Under alle omstændigheder kan jeg ikke se, hvorledes det af appellanten anførte skulle have sammenhæng med den af Retten i Første Instans anlagte vurdering af faktum, idet Retten ikke tog stilling til, hvorvidt udvælgelseskomitéens afgørelse var behæftet med nogen indholdsmæssige fejl (bortset fra det anførte vedrørende overholdelse af det fastsatte krav om, at resuméerne højst måtte være af en bestemt længde, som Retten forkastede). Den af Retten i Første Instans anlagte vurdering, hvorefter afgørelsen var utilstrækkeligt begrundet, kan, også selv om den bekræftes som værende retligt rigtig, ikke bevirke, at Domstolen ikke har kompetence til at efterprøve Rettens bedømmelse vedrørende de retlige følger, denne utilstrækkelige begrundelse bør få.

Realiteten

i) Begrundelsespligtens omfang

28. Det er min opfattelse, at der bør gives appellanten medhold i dette anbringende til støtte for appellen, og at den appellerede dom for så vidt bør ophæves. I lyset af det angivne formål med begrundelsespligten må

32 — Dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., jf. ovenfor, note 16, præmis 49.

33 — Præmis 66.

34 — Jf. præmis 61, 62 og 63.

spørgsmålet om dennes omfang undersøges på baggrund af omfanget af den retlige kontrol, der kan foretages af afgørelser truffet af udvælgelseskomitéer.

29. En udvælgelseskomité er forpligtet til at følge forskriftsmæssige og objektive procedurer. Formålet med denne forpligtelse er at sikre en ligebehandling af ansøgerne, og der kan ske en retlig kontrol af, om forpligtelsen er blevet opfyldt. Ved denne forudsættes bl.a. følgende krav opfyldt: Der må ikke handles i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven [35], prøverne skal være de samme, overalt hvor der afholdes prøver [36], uenighed mellem bedømmerne skal løses på passende måde [37], alle ansøgere skal aflægge prøve inden for en rimelig tidsfrist [38], bedømmerne skal være til stede under hele forløbet af de mundtlige prøver [39], og udvælgelseskomitéen skal være sådan sammensat, at den kan vurdere de kvalifikationer, der ønskes af ansøgerne ved den pågældende udvælgelsesprøve [40]. Af denne grund har ansøgerne som i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen og i andre tilfælde krav på efter anmodning at få oplysning om de procedurer, som udvælgelseskomitéen har fulgt [41].

30. Hvad derimod angår den nøjagtige fastlæggelse af prøvernes indhold og bedømmelsen af ansøgernes opgavebesvarelser ligger dette inden for udvælgelseskomitéens vide skønsmæssige beføjelser, således at der kun vil blive tale om retlig kontrol i tilfælde af åbenbare fejl eller magtfordrejning [42]. Denne begrænsede kontrol, sammenholdt med det i artikel 6 i bilag III til tjenestemandsvedtægten udtrykkeligt fastsatte princip om den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde, tilsiger en angivelse af en begrundelse af mere begrænset omfang i henhold til vedtægtens artikel 25. I dommen Valverde Mordt mod Domstolen antog Retten i Første Instans, at det for så vidt angår prøver i forbindelse med udvælgelsesprøver var udtryk for en passende afvejning mellem kravene i henhold til de nævnte bestemmelser, når ansøgere, der ikke har bestået, får meddelelse om de karakterer, der er opnået for de pågældende prøver. Dette måtte antages at tilgodese de to hensyn, der ligger til grund for kravet om meddelelse af begrundelsen for en afgørelse, idet ansøgeren i den pågældende sag fik mulighed for at sikre sig, at den overordnede karakter, han havde opnået for samtlige prøver, var lavere end det minimumskrav for opførelse på listen over egnede ansøgere, som var fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og idet der var et tilstrækkeligt grundlag for Retten til at efterprøve lovligheden af listen over egnede ansøgere i det omfang, dette var foreneligt med de vide skønsmæssige beføjelser, som en udvælgelseskomité har ved anlæggelsen af subjektive vurderinger [43]. Praktiske overvejelser som dem,

35 — Dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti mod Domstolen, Sml. s. 2421, præmis 27.

36 — Dommen i sagen Detti mod Domstolen, jf. ovenfor, note 35, præmis 28.

37 — Dom i sagen Pérez Jiménez mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19, præmis 42, og dommen i sagen Kolivas mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 24, præmis 12 og 13.

38 — Dommen i sagen Smets mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19, præmis 55 og 60.

39 — Dommen i sagen Smets mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19, præmis 56-60.

40 — Dommen i sagen Smets mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19, præmis 47-54, og dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 105-109.

41 — Dommen i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 17, præmis 66, og dom af 15.2.1996, sag T-125/95, Belhanbel mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 115, præmis 22.

42 — Med hensyn til bedømmelse af prøver henvises der til dommen i sagen Pimley-Smith mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 17, præmis 63, dommen i sagen Pérez Jiménez mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 19, præmis 42, dommen i sagen Detti mod Domstolen, jf. ovenfor, note 35, præmis 27, dom af 27.3.1985, sag 12/84, Kypreos mod Rådet, Sml. s. 1005, præmis 10, og af 1.12.1994, sag T-46/93, Michaël-Chiou mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 929, præmis 48. Hvad angår fastlæggelsen af indholdet af prøver henvises der til dom af 24.3.1988, sag 228/86, Goosens m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1819, præmis 14.

43 — Dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 130, 131 og 132.

appellanten har peget på, taler også for meddelelse af oplysninger i det nævnte omfang, især i forbindelse med udvælgelsesprøver med mange deltagende ansøgere. I sådanne tilfælde »behøver begrundelsen for afslaget ikke at være så omfattende, at den på en utålelig måde besværliggør udvælgelseskomitéens funktioner og personaleadministrationens arbejde« [44].

31. Retten i Første Instans henviste i sin dom til en række tidligere afgørelser [45] til støtte for, for det første, at begrundelsen af en afgørelse er en forudsætning for, at den pågældende kan vurdere, om afgørelsen er korrekt, og for en retlig kontrol, og for det andet, at individuelle oplysninger i forbindelse med udvælgelsesprøver med mange ansøgere alene behøver at blive meddelt, såfremt der udtrykkeligt anmodes herom. For det tredje fremgår det, at de pågældende afgørelser også blev citeret for at begrunde den afgørende antagelse, at der i det omhandlede tilfælde ikke var blevet givet en tilstrækkelig begrundelse, hverken efter indstævntes anmodning eller under forløbet af retsforhandlingerne. Begrundelsen skulle have omfattet en angivelse af grundene til, at udvælgelseskomitéen traf den afgørelse, at indstævnte ikke havde opfyldt de gældende krav, og/eller nærmere oplysning om forholdet mellem de (ikke-meddelte) bedømmelseskriterier, som komitéen havde fastsat, og den karakter, indstævnte blev givet [46].

32. Det fremgår af en gennemgang af de pågældende domme, at de første to af de nævnte principper er gældende. Jeg mener dog ikke, at dommene støtter den tredje antagelse, dvs. antagelsen om, at der i det detaljerede omfang, som Retten i Første Instans i nærværende sag fastslog, består et krav på begrundelse. I en af dommene, nemlig dommen i sagen Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, antog Retten i Første Instans, at en angivelse af det pointtal, som en ansøger i en udvælgelsesprøve var blevet givet, var tilstrækkeligt [47]. De øvrige sager angik afgørelser vedrørende adgang til udvælgelsesprøver. I sådanne tilfælde foretager udvælgelseskomitéen ikke en bedømmelse af individuelle besvarelser af ens opgaver, hvilket indebærer en betydelig grad af subjektiv vurdering, men søger på grundlag af mere målelige kriterier at vurdere spørgsmålet om ligestilling mellem eksamensbeviser og andre kvalifikationsbeviser, spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er i besiddelse af erfaring af en vis længde, osv. I sagen Michel mod Parlamentet var grundlaget for udvælgelsen et detaljeret pointsystem med point for forskellige former for uddannelsesmæssige kvalifikationer [48], i sagen González Holguera mod Parlamentet var der spørgsmål om en undersøgelse af dokumentation med henblik på at sikre, at et krav om en erfaring af et bestemt omfang var opfyldt [49], i sagen Fascilla mod Parlamentet var der tale om inddragelse af uddannelses- og praktikperioder samt erfaring [50], og i sagen Belardinelli m.fl. mod Domstolen var der spørgsmål om ligestilling i forbindelse med kriterierne for adgang mellem uddannelse og erfaring, idet den pågældende sammenligning i realiteten blot skete på grundlag af et retningsgivende

44 — Dommen i sagen Michel mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 19, præmis 25. Jf. endvidere eksempelvis dommen i sagen Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 18, præmis 51 og 52.

45 — Præmis 26 og 27 i den appellerede dom. Retten i Første Instans henviste til dommen i sagen Michel mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 19, dommen af 12.7.1989, sag 225/87, Belardinelli m.fl. mod Domstolen, Sml. s. 2353, dommen i sagen González Holguera mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 19, dommen i sagen Fascilla mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 27, og dommen i sagen Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 18.

46 — Præmis 28, 29, 30 og 32 i den appellerede dom. Det er ikke klart, hvorvidt Retten i Første Instans anså de to former for begrundelse for kumulative eller alternative, idet Retten i præmis 32 bemærkede, at hverken den ene eller den anden form for begrundelse blev givet.

47 — Jf. ovenfor, note 18, præmis 52.

48 — Jf. ovenfor, note 19, præmis 20.

49 — Jf. ovenfor, note 19, præmis 41 og 44.

50 — Jf. ovenfor, note 27, præmis 35, 36 og 37.

skema [51]. I sådanne tilfælde fremgår det klart, at udvælgelseskomitéen er forpligtet til på anmodning at give en ansøger, der ikke har fået adgang, oplysning om det krav i meddelelsen om udvælgelsesprøven, som vedkommende ikke har opfyldt. Dette gør det muligt for den pågældende at sammenholde den fremlagte dokumentation med adgangskriterierne [52].

33. Jeg mener ikke, for at bruge et begreb fra »common law«, at *ratio decidendi* i de pågældende domme uden ændringer kan udstrækkes til bedømmelser af prøver i forbindelse med udvælgelsesprøver, det være sig skriftlige eller mundtlige prøver, og navnlig ikke til at understøtte det af Retten i Første Instans i præmis 32 i den appellerede dom fastlagte krav om individuelle oplysninger. For det første indeholder dommene intet, heller ikke for så vidt angår spørgsmålet om adgang til udvælgelsesprøver, der støtter, at udvælgelseskomitéen skulle være forpligtet til at redegøre for forholdet mellem adgangskriterier og den af den pågældende ansøger fremlagte dokumentation, idet en ansøger selv må være i stand til at undersøge, om der er en overensstemmelse (eller mangel på overensstemmelse) mellem adgangskriterier og dokumentation. Dette gælder ikke konkrete prøver, hvor der nødvendigvis må blive tale om en subjektiv vurdering fra bedømmerens side. For det andet må den retlige kontrol nødvendigvis være forskellig i de to situationer, også selv om kontrollen sker på grundlag en generel norm. Er der tale om adgang til en udvælgelsesprøve, vil anvendelsen af et standardskema til måling af kvalifikationer og erfaring gøre det muligt at foretage en objektiv bedømmelse, således at oplysninger om sådanne kriterier letter Fællesskabets retsinstansers retlige kontrol. Hvad derimod angår bedømmelser i forbindelse med konkrete prøver ligger det i sagens natur, at nærmere oplysninger om bedømmernes vurderinger i de enkelte tilfælde mere sjældent vil afsløre åbenbare fejl. Meget mindre taler for et krav om oplysninger, når der er tale om oplysninger, som ikke i sig selv kan antages at ville være til megen nytte for en retlig kontrol af den pågældende afgørelse. For det tredje ville den norm for krav om oplysninger, som fremgår af den appellerede dom, være meget mere belastende i forbindelse med bedømmelse af opgavebesvarelser end i forbindelse med spørgsmålet om adgang til udvælgelsesprøver, netop fordi detaljerede og konkrete oplysninger i de fleste tilfælde ville være en forudsætning for, at oplysningerne tjener noget formål.

34. Retten i Første Instans har i dommene i sagerne Pimley-Smith mod Kommissionen og Belhanbel mod Kommissionen sondret mellem tilfælde, der angår adgang til udvælgelsesprøver, og tilfælde, hvor der er spørgsmål om bedømmelse af opgavebesvarelser [53]. Af de ovenfor nævnte grunde mener jeg, at der er behov for en anden norm med hensyn til begrundelse i forbindelse med afgørelser vedrørende opgavebesvarelser, og at et mindre vidtgående krav om, at ansøgere efter anmodning skal have oplyst den pågældende karakter, er i overensstemmelse med såvel det hensyn, der kommer til udtryk i princippet om, at udvælgelseskomitéer er ansvarlige over for ansøgerne og i henseende til en retlig kontrol fra Fællesskabets retsinstansers side, som med hidtidig retspraksis (dommene i sagerne Pimley-Smith mod

51 — Jf. ovenfor, note 45, retsmøderapporten, på s. 2356.

52 — Jf. dommen i sagen Pascilla mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 27, præmis 36 og 37 (betingelsen var ikke opfyldt), dommen i sagen Belardinelli m.fl. mod Domstolen, jf. ovenfor, note 45, præmis 9, og dommen i sagen González Holguera mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 19, præmis 44 (i begge de to sidstnævnte sager var betingelsen opfyldt).

53 — Jf. hhv. note 17 ovenfor, præmis 62, 63 og 64, og ovenfor, note 41, præmis 22. Retten i Første Instans har muligvis også i dommen i sagen Fascilla mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 27, præmis 32, peget på en særlig norm for spørgsmålet om adgang til udvælgelsesprøver.

Kommissionen og Belhanbel mod Kommissionen, jf. henholdsvis ovenfor, note 17, og ovenfor, note 41, samt dommene i sagerne Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen [54] og Valverde Mordt mod Domstolen [55]). Hvad angår de øvrige domme, som indstævnte har henvist til, bemærker jeg, at det i dommen i sagen Caturla-Poch og de la Fuente Pascual mod Parlamentet blev antaget, at det i henseende til den begrundede rapport efter artikel 5 i bilag III til tjenestemandsvedtægten var tilstrækkeligt med en angivelse af det antal point, nogle ansøgere ved en udvælgelsesprøve på grundlag kvalifikationsbeviser var blevet givet [56]. Sagen Smets mod Kommissionen [57] angik alene de ovenfor nævnte proceduremæssige spørgsmål, og sagen Pérez Jiménez mod Kommissionen [58] drejede sig om adgang til en udvælgelsesprøve og om proceduremæssige aspekter af bedømmelsen af opgavebesvarelser.

35. Indstævnte har henvist til bemærkninger i dommene i sagerne Pimley-Smith mod Kommissionen og Belhanbel mod Kommissionen, hvorefter ansøgere under alle omstændigheder måtte have krav på oplysninger om de af udvælgelseskomitéen fulgte procedurer [59], idet indstævnte har gjort gældende, at oplysninger vedrørende kriterierne for bedømmelsen af opgavebesvarelser efter forholdets natur må anses for et procedurespørgsmål snarere end at være en uadskillelig del af bedømmernes subjektive vurderinger af individuelle opgavebesvarelser. Dette forekommer mig imidlertid ikke overbevisende. Som allerede nævnt har Fællesskabets retsinstanser foretaget en kontrol for så vidt angår en lang række forskellige proceduremæssige aspekter af gennemførelsen af udvælgelsesprøver, som f.eks. spørgsmålet om udvælgelseskomitéens sammensætning, løsning af uenighed mellem bedømmerne og spørgsmålet om identiske prøver, overalt hvor der afholdes prøver. Efter min opfattelse falder kriterierne for bedømmelsen af opgavebesvarelserne i forbindelse med en resuméprøve ikke ind under denne kategori. Sådanne kriterier er i stedet uløseligt forbundet med udvælgelseskomitéens udøvelse af sine vide skønsmæssige beføjelser til at fastlægge indholdet af prøver og til at bedømme ansøgernes præstationer i forbindelse hermed. Disse kriterier sammenføjer således de substanselementer, som henholdsvis valg af indhold og bedømmelse af ansøgerne repræsenterer.

36. Såfremt indstævnte og andre forbigåede ansøgere fik adgang, ikke alene til oplysninger om det generelle formål med resuméprøven, der var angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven (som henviste til evner til analyse og syntese, objektivitet samt præcision), men også til de faktiske bedømmelseskriterier i forbindelse med en bestemt prøve (det vil her sige bestemmelsen af hovedidéerne A, B, C og D i den pågældende tekst), ville dette kun kunne skabe grundlag, enten for en efterprøvelse af hensigtsmæssigheden af disse hovedidéer i lyset af indholdet af den tekst, der skulle udfærdiges et resumé af, eller for en prøvelse af bedømmerens vurdering af, hvorvidt disse hovedidéer virkelig optrådte i det af ansøgeren udfærdigede resumé. Bortset fra tilfælde af åbenbare fejl ville disse former for efterprøvelse på direkte og uantagelig måde gribe ind, enten i udvælgelseskomitéens valg samt bedømmelse af indholdet af opgavebesvarelserne, eller i komitéens vurdering af ansøgernes egnethed. Meddelelse af oplysninger i det af indstævnte forfægtede omfang er ikke nødvendig for, at Fællesskabets retsinstanser kan udføre den funktion i form af retlig kontrol, som de er tillagt. Når henses til det konkurrerende krav

54 — Jf. ovenfor, note 18, præmis 52.
55 — Jf. ovenfor, note 18, præmis 130, 131 og 132.
56 — Jf. ovenfor, note 19, præmis 25 og 26.
57 — Jf. ovenfor, note 19.
58 — Jf. ovenfor, note 19.
59 — Jf. henholdsvis ovenfor, note 17, præmis 66, og ovenfor, note 41, præmis 22.

om fortrolighed omkring udvælgelseskomiteéns arbejde, der tjener til at beskytte komitéens uafhængighed [60], bør der derfor ikke stilles krav om sådanne oplysninger. Jeg vil tilføje, at en gradvis udvidelse af kravet om oplysninger vedrørende individuelle bedømmelser nødvendigvis ville stride mod hensynet til, at andre ansøgere har krav på fortrolighed omkring dem.

37. Jeg er herefter af den opfattelse, at appellanten bør gives medhold i det første anbringende til støtte for appellen. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen ophæver den af Retten i Første Instans afsagte dom, for så vidt det heri fastslås, at udvælgelseskomitéens afgørelse er behæftet med en fejl i form af manglende begrundelse, og at Domstolen fastslår, at afgørelsen er gyldig. Jeg vil dog for det tilfælde, at Domstolen skulle anlægge en anden vurdering, kort drøfte de to øvrige anbringender til støtte for appellen.

ii) Oplysninger givet under retsforhandlingerne

38. Som jeg anførte, da jeg drøftede det ovenfor omhandlede formalitetsspørgsmål, er dette anbringende til støtte for appellen kun relevant og kan kun tages i betragtning, såfremt Domstolen antager, at de delvise oplysninger, der under den mundtlige forhandling blev givet om de generelle bedømmelseskriterier i forbindelse med resuméprøven, var udtryk for såvel en nødvendig som en tilstrækkelig begrundelse af udvælgelseskomitéens afgørelse, nærmere bestemt nødvendig for at supplere den over for indstævnte før sagens anlæg angivne begrundelse, og tilstrækkelig i denne henseende. Såfremt en supplerende angivelse af begrundelse under retsforhandlingerne opfylder disse betingelser, giver den en forbigået ansøger som indstævnte mulighed for at få bekræftet, at hans eller hendes karakterer for prøverne var lavere end det krævede mindste pointtal, og sådanne oplysninger vil, om end sent, bringe de forhold for dagen, som er en forudsætning for en retlig kontrol [61]. Det ville således være at gå imod hensigten at afvise at tage hensyn til oplysninger af denne art. Denne opfattelse komplementerer min opfattelse vedrørende det tredje anbringende til støtte for appellen. En sen meddelelse af begrundelsen for en afgørelse kan dog medføre, at den ansvarlige part dømmes til at betale sagsomkostningerne, idet den forbigåede ansøger måske ikke ville have anlagt sag til prøvelse af den pågældende afgørelse, såfremt han eller hun fra starten havde været bekendt med begrundelsen for denne [62].

iii) Umiddelbar ny afgørelse til afløsning af den anfægtede afgørelse

39. Såfremt det antages, at der først under retsforhandlingerne blev givet en fuldstændig begrundelse for den anfægtede afgørelse, således at det af retsforhandlingerne dog ikke fremgik, at afgørelsen i øvrigt var behæftet med væsentlige fejl, vil en annullation af afgørelsen på det grundlag, at den ikke indeholdt nogen tilstrækkelig begrundelse, kun kunne føre til, at der træffes en ny afgørelse, hvis indhold ville være identisk med indholdet af den annullerede afgørelse, men som ville blive ledsaget af den begrundelse, som

60 — Jf. dom i sagen Kolivas mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 24, præmis 18 og 19.

61 — Jf. dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 131 og 132, og dommen i sagen Kypreos mod Rådet, jf. ovenfor, note 42, præmis 5 og 8.

62 — Dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 166.

oprindelig først kom frem under retsforhandlingerne for Retten i Første Instans. Udvælgelseskomitéen ville ikke råde over noget skøn. Følgelig ville indstævnte ikke have nogen retlig interesse i at opnå en annullation af den anfægtede afgørelse som følge af en tilsidesættelse af en formforskrift. Herefter ville den oprindeligt utilstrækkelige begrundelse af den anfægtede afgørelse ikke længere kunne anses for at være udtryk for en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift, der i sig selv ville kunne begrunde en annullation af afgørelsen [63].

40. Såfremt den angivne begrundelse derimod ikke anses for tilstrækkelig, heller ikke efter det under retsforhandlingerne oplyste, er forholdet det, at den forbigåede ansøger aldrig får mulighed for selv at undersøge, om afgørelsen var korrekt, ligesom Fællesskabets retsinstanser vil være forhindret i at udøve den funktion i form af retlig kontrol, som de er tillagt. I så fald bør den anfægtede afgørelse annulleres som følge af tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift [64].

Sagsomkostningerne

41. Artikel 88 i procesreglementet for Retten i Første Instans og artikel 70 i Domstolens procesreglement fastsætter en undtagelse til hovedreglen om, at den tabende part pålægges at betale sagens omkostninger [65], nærmere bestemt således, at hver part i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer sine egne omkostninger. I henhold til artikel 122 i Domstolens procesreglement finder procesreglementets artikel 70 anvendelse i appelsager indbragt af institutionerne. Når henses til, at appellanten bør gives medhold, bør appellanten og indstævnte herefter bære deres egne omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten i Første Instans og for Domstolen. Da appellanten imidlertid ikke fik medhold i sin begæring om foreløbige forholdsregler, bør appellanten dog efter min opfattelse betale begge parters omkostninger i forbindelse med behandlingen af denne begæring.

Forslag til afgørelse

42. Jeg er herefter sammenfattende af den opfattelse, at appellanten bør gives medhold i det første anbringende til støtte for appellen. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen ophæver den af Retten i Første Instans afsagte dom, for så vidt det heri fastslås, at udvælgelseskomitéens afgørelse er behæftet med en fejl i form af manglende begrundelse, og at Domstolen fastslår, at afgørelsen er gyldig.

63 — Dommen i sagen Valverde Mordt mod Domstolen, jf. ovenfor, note 18, præmis 133, dommen i sagen Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, note 18, præmis 53, dom af 20.5.1987, sag 432/85, Souna mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 20, og af 6.7.1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, præmis 7.

64 — Som ét eksempel fra den omfattende retspraksis henvises der til dommen i sagen Michel mod Parlamentet, jf. ovenfor, note 19, præmis 33 og 34.

65 — Jf. artikel 87, stk. 2, i procesreglementet for Retten i Første Instans og artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

43. Appellanten og indstævnte bør hver bære deres egne omkostninger for så vidt angår retsforhandlingerne for Retten i Første Instans og for Domstolen. Appellanten bør betale begge parters omkostninger i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler.